Я знаю, що вже зріє у мені
Троянда чорна, наче та черниця.
Вона зійде рум’янцями на лицях,
Розтане у ласкавому вогні.

Але не попіл, тільки ранній сніг
Лягатиме на пагорби столиці,
Кричатиме тривожно сіра птиця
В безлюдній світанковій тишині.

Мій перевізник мовчки відштовхнеться
Від берега, що диким зостається,
Плюндруючи святі дари богів;

Не витримаю, ще раз озирнуся,
Та за густими лавами снігів
Нічого не побачу — й посміхнуся.